

Els equilibris de Joan Ignasi Pla

El PSPV celebra els dies 23, 24 i 25 de juliol el desè congrés nacional, al qual, en principi, es presenten tan sols un candidat, l'actual secretari general, Joan Ignasi Pla. Les tensions se centren en les pressions dels diversos corrents per col·locar a l'executiva tants peons com els siga possible.

Joan Ignasi Pla arribava a la secretaria general del PSPV l'any 1999, durant l'etapa de convulsió interna que els va dessagnar durant més de cinc anys, i havia de dimetir poques hores després enmig de brutals pressions. Un any després, a Alacant, tornava a guanyar el congrés per un estret marge. Aquesta segona elecció, en canvi, marcava l'inici de la progressiva pacificació interna que ha viscut el partit. De fet, a hores d'ara, Pla és l'únic candidat per continuar com a secretari general del PSPV, i no s'ha visualitzat cap alternativa ni sector crític organitzat amb la intenció de fer-lo trontollar. Les pressions van per un altre cantó, ja que cadascun dels corrents, famílies i poders territorials del partit maniobra per col·locar peons en l'executiva.

Hi ha, a hores d'ara, diverses incògnites. Una és la de saber quanta gent de la seua estricta confiança podrà col·locar Pla en l'executiva. Una altra és la de comprovar si els lermistes, l'altra gran pota de la direcció del partit, continuaran acaparant el considerable poder que tenen en l'actualitat.

La intenció inicial de Pla era la de fer una executiva reduïda, de menys de vint membres, que comptara amb una clara preeminència d'homes del seu nucli dur més pròxim. Finalment, tanmateix, Pla haurà de fer una executiva àmplia, com l'actual, de més de trenta membres, per donar cabuda a una part significativa dels corrents del partit, i no se sap quanta de la seua gent serà ca-

paç de col·locar. Els resultats de les darreres eleccions europees tampoc no han contribuït a fer més fort el seu lideratge dins del partit.

Després de les eleccions generals, quan els socialistes es quedaren a molt poca distància del PP al País Valencià i guanyaren a escala estatal, els socialistes valencians van començar a viure en un miratge d'ascens electoral basat en la història política valenciana: els vents electorals estatals sempre havien bufat paral·lels als del País Valencià. Les eleccions europees del passat 13-J van desmentir rotundament aquesta idea. El PP obtenia la meitat dels vots i els socialistes es quedaven a més de set punts. El PP havia aconseguit trencar una tendència de més de vint anys. Per primera vegada, l'evolució estatal i la valenciana transcorrien de manera divergent. Els resultats del 13-J no han qüestionat el lideratge de Pla dins del PSPV, però sí que han fet que estiga molt més condicionat.

Per una altra part, caldrà saber quin poder conserva la que tradicionalment ha estat la família més poderosa dins del socialisme valencià: els seguidors de l'expresident de la Generalitat i actual portaveu socialista al Senat, Joan Lerma. Pla va assolir la secretaria general del partit a Alacant gràcies al seu pacte amb els lermistes, un acord que després va compensar amb alguns dels càrrecs de més pes polític dins de l'executiva. Un dels homes de confiança de Lerma, Vicent Sarrià, assolia la totpoderosa secretaria d'organització. Molts

Joan Ignasi Pla saluda els delegats al novè congrés del PSPV, celebrat l'any 2000 a Alacant, després de ser elegit secretari general.

sectors del partit pensen ara que els lermistes estan sobrerrepresentats en l'executiva. Alguns, fins i tot, han començat a maniobrar per abatre Sarrià, el seu puntal més visible dins de la direcció. Els "renovadors" històrics, que donaren suport a Joan Romero en el congrés de la Politècnica del 1997, i després a Pla el 1999 i el 2000, exigeixen de recuperar el protagonisme en la gestió del partit.

Pla haurà de negociar també amb la resta de famílies del PSPV per aconseguir, si més no, un 70% de suport al congrés, el mínim necessari per continuar en la secretaria general amb estabilitat. Entre els principals corrents als quals haurà d'atendre, hi ha, a banda dels lermistes, el sector d'Alacant que comanda el senador Àngel Franco, el grup d'alcaldes de l'Horta Sud anomenat G-4, un dels principals suports que té, o la Federació de Serveis Públics de la UGT.

El principal maldecap de Pla el constitueix, tanmateix, el corrent que domina la ciutat de València, el que comanden el tàndem José Luis Abalos - Rafael Rubio. Pla ha intentat diverses vegades, sense èxit, guanyar pes orgànic en la ca-

pital del País Valencià. Ábalos, que va ser el rival de Pla al congrés d'Alacant l'any 2000, és a hores d'ara una de les persones més distanciades del secretari general dins del partit, al costat dels qui van ser el seu gran suport en aquell congrés, els ciscaristes, una família en altres temps poderosa que avui està en declivi fins i tot en el seu tradicional feu de l'Horta Sud.

Un altre element de distorsió per a Pla és l'actual ministre d'Administracions Públiques, el valencià Jordi Sevilla, un home que ha demostrat reiteradament la voluntat de guanyar pes polític al País Valencià. Sevilla té un escàs coneixement de l'estructural interna del socialisme valencià, però vol aprofitar la projecció que li dóna el seu càrrec en esdeveniments com la Copa de L'Amèrica per guanyar notorietat pública al País Valencià i poder esdevenir una referència dins del partit en un futur no molt llunyà. El ministre crea des de fa temps recels en l'entorn de Joan Ignasi Pla. Sevilla, tanmateix, no jugarà les seues cartes polítiques en el congrés d'aquest cap de setmana.

Pla, en canvi, compta amb el suport de José Luis Rodríguez Zapatero, escenificat en el cap de setmana conjunt que van passar els dos dirigents a Dénia (la Marina Alta) els passats 10 i 11 de juliol, una setmana després del congrés federal dels socialistes. En aquest conculau, Zapatero ja havia tingut una menció especial per als socialistes valencians pel desgast que han patit amb el posicionament del partit en el transvasament de l'Ebre, amb el qual, en canvi, ha obtingut substanciosos rèdits electorals a l'Aragó i al Principat de Catalunya.

Zapatero, de fet, té un interès especial en tot allò que afecta el País Valencià, ja que és el gran dèficit del PSOE al costat de la comunitat de Madrid. Per garantir-se l'èxit en pròximes convocatòries electorals, el president del Govern estatal necessita de millorar en vots en el que ha esdevingut el gran graner de la dreta espanyola. El que falta saber és si d'ací al 2007, després del congrés del pròxim cap de setmana, mantindrà el suport a Pla, o farà una altra aposta.

Miquel Calvet